

"זה כואב כי אני פוחד לאהוב אותך.
אני פוחד שתעזבי אותי ואני שוב אהיה לבד.
רק שהפעם זה יהיה פי אלף יותר קשה,
כי אדע מה אני מפסיד"

קולו של ארצ'ור

מיה שרידן

The New York Times , ● USATODAY – רב מכר עולמי של ה
WALL STREET JOURNAL – ושל ה

מיה שרידן / קולו של ארציר

לחצי לרכישת הספר

אגדת הקנטאור כירון

הקנטאורים נודעו כאספסוף, ערב רב של דמגוגים, שהיו שקועים בשתייה וברדיפה אחרי מין. אבל כירון לא היה כמותם — הוא נקרא "הקנטאור הטוב, המרפא הפצוע", חכם, עדין וישר הרבה יותר מבני מינו. למרבה הצער, ידידו הטוב הרקולס ירה בו חץ מורעל כשנלחם בקנטאורים האחרים. משום שכירון היה בן אלמוות, הוא לא היה מסוגל למצוא מרפא לפצע וחי חיים של כאב מייסר.

לאחר מכן, כירון פגש את פרומתאוס, שסבל גם הוא מייסורי תופת. פרומתאוס נדון לעינוי אין-סופי מידי האלים והיה קשור לסלע, נשר בא לנקר בכבדו בכל בוקר, והכבד צמח מחדש בערב.

כירון הציע מרצונו להקריב את חייו למען פרומתאוס, מה שיגאל את שניהם מהעינוי הנצחי שנגזר עליהם. כירון נפל מת לרגלי פרומתאוס, אבל בשל טוב לבו והשירות שעשה לאלים, זאוס הפך את כירון לחלק מקבוצת הכוכבים — קשת — כך שניתן יהיה לחזות ביופיו לעד. הפצע של כירון מסמל את כוח ההעברה של הסבל — כיצד סבל אישי, גופני ורגשי יכול להפוך למקור של עוצמה מוסרית ורוחנית.

ארצ'ר בן שבע, אפריל

"תפוס את היד שלי, אני מחזיק אותך," אמרתי ברכות רבה, כשהמסוק התחיל להתרומם מהקרקע ודיוק אחז בידו של "עיני נחש". ניסיתי לשחק בשקט רב ככל האפשר — אמא הייתה מעולפת שוב וישנה בחדר שלה ולא רציתי להעיר אותה. היא אמרה לי להישאר איתה במיטה ולצפות בסרטים מצוירים בטלוויזיה. ישבתי שם קצת, אבל כשראיתי שהיא נרדמה ירדתי למטה לשחק עם החיילים שלי.

המסוק נחת וכוחות הצבא שלי קפצו החוצה מהכיסא שעליו פרשתי מגבת כדי להפוך אותו לחלק של בונקר תת-קרקעי. הרמתי את המסוק והעפתי אותו שוב בקול "וופ וופ וופ". הלוואי ויכולתי להקיש באצבעותיי ולהפוך אותו למסוק אמיתי. אז הייתי מושך פנימה את אמא שלי ועף הרחק מכאן, הרחק ממנו ומהפנסים בעיניים ומהדמעות של אמא. לא היה לי אכפת לאן נגיע, כל עוד זה יהיה רחוק, רחוק מאוד.

זחלתי חזרה לבונקר שלי וכעבור כמה דקות שמעתי את דלת הכניסה נפתחת ונסגרת, ואז צעדים כבדים שעברו במבואה ובהמשך במסדרון לעבר המקום שבו שיחקתי. הצצתי החוצה וראיתי זוג נעליים שחורות נוצצות וקפל של מכנסי מדים.

זחלתי החוצה מהר ככל שיכולתי וקראתי, "דוד קונור!" הוא כרע לידי וקפצתי לזרועותיו, אבל הקפדתי להתרחק מהצד שבו הוא מחזיק את האקדח ואת הפנס המשטרהי.

"היי, איש קטן," אמר והצמיד אותי אליו. "מה שלום הגיבור שלי?"

"טוב. רואה את המבצר התת-קרקעי שבניתי?" אמרתי, רכנתי קדימה והצבעתי בגאווה מעבר לכתפי על המבצר שעשיתי מתחת לשולחן בעזרת שמיכות ומגבות. זה נראה מרשים מאוד.

דוד קונור חייך והסתכל מאחוריי. "רואה ועוד איך. עשית עבודה טובה, ארצ'ר. אף

פעם לא ראיתי מבצר אטום כמו זה. " הוא קרץ לעברי וחיך חיוך רחב יותר.

חייכתי. "רוצה לשחק איתי?" שאלתי.

הוא פרע את שיערי וחיך. "לא עכשיו, חבר. מאוחר יותר, בסדר? איפה אמא שלך?" הרגשתי איך פניי נופלות. "אההם, היא לא מרגישה טוב. היא נחה." הסתכלתי בפניו של דוד קונור ובעיניו החמומות-זהובות, ובראשי עלתה תמונה של שמיים אפלים לפני סערה מפחידה. זזתי אחורה קצת, אבל עיניו של דוד קונור התבהרו במהירות והוא אימץ אותי שוב אליו וחיבק אותי חזק.

"בסדר, ארצ'ר, בסדר", הוא אמר. הוא הרחיק אותי קצת ממנו, אחז בזרועותיי, ועיניו בחנו את פניי. חייכתי אליו והוא חיך חזרה.

"יש לך את החיוך של אמא שלך, אתה יודע את זה?"

חייכתי חיוך רחב יותר. אהבתי את החיוך של אמא — הוא היה חם ויפה וגרם לי להרגיש אהוב.

"אבל אני דומה לאבא," אמרתי והשפלתי את מבטי. כולם אמרו שאני נראה כמו בני משפחת הייל.

הוא הביט בי רגע, נראה כאילו הוא רוצה להגיד משהו, אבל שינה את דעתו. "זה דבר טוב, חבר. אבא שלך הוא ממזר חתיך." הוא חיך אליי, אבל החיוך לא הגיע עד עיניו. הסתכלתי עליו ויותר מהכול רציתי להיראות כמוהו. אמא אמרה לי פעם שהוא הגבר הכי יפה שהיא ראתה בחיים.

ואז היא נראתה אשמה, כאילו לא הייתה צריכה להגיד את זה. אולי כי הוא לא אבא שלי, חשבתי. חוץ מזה, דוד קונור היה שוטר גיבור. כשאגדל אהיה בדיוק כמוהו.

דוד קונור קם. "אני אלך לראות אם אמא שלך ערה. אתה תמשיך לשחק עם החיילים שלך ואני ארד בעוד דקה, בסדר?"

"בסדר", הנהנתי. הוא פרע את שיערי שוב ופנה אל המדרגות. חיכיתי כמה דקות ואז הלכתי אחריו בשקט. עקפתי כל מדרגה חורקת ואחזתי במעקה כדי להתקדם. ידעתי איך להיות בשקט בבית הזה. זה היה חשוב שאדע איך להיות בשקט בבית הזה.

כאשר הגעתי לישורת האחרונה, עמדתי ליד דלת חדרה של אמא והקשבתי. הדלת הייתה פתוחה כדי סדק, אבל זה הספיק.

"אני בסדר, קונור, באמת," נשמע קולה הרך של אמא.

"את לא בסדר, אליסה," הוא לחש, וקולו נשבר בצורה שהפחידה אותי. "אלוהים. אני רוצה לרצוח אותו. נמאס לי מזה, ליס. נמאס לי שאת חיה בתוך שגרה של קדושה מעונה. את אולי חושבת שזה מגיע לך, אבל זה בהחלט לא מגיע לארצ'ר," הוא אמר, וירה את שלוש המילים האחרונות, ואני ידעתי שהוא מכוון את הפנים שלו, כמו שכבר ראיתי קודם. בדרך כלל, כשאבא היה בסביבה.

לא שמעתי כלום ואז אמא בכתה בשקט כמה דקות. דוד קונור דיבר שוב. הפעם קולו נשמע מזור, בלי שום רגש. "את רוצה לדעת איפה הוא עכשיו? הוא עזב את הבר והלך עם פאטי נלסון. הוא מזיין אותה כמו מטורף בקרוון שלה. עברתי עם הרכב ליד ויכולתי לשמוע את זה מהמכונית."

"בחייך, קונור," קולה של אמא נשנק. "אתה מנסה לסבך את זה עוד יותר — "לא!" הרעים קולו ואני נרעדתי במקומי. "לא, אמר, יותר בשקט. "אני מנסה לגרום לך להבין שהגיע הזמן להפסיק את זה. הגיע הזמן אם את חושבת שהיית צריכה לקבל עונש, קיבלת. את לא מבינה? לא צדקת במה שחשבת, אבל למען הוויכוח, נגיד שכן — בכל מקרה נענשת מספיק, ליס. כבר לפני זמן רב סיימת לרצות את העונש שלך. עכשיו כולנו נענשים. אלוהים, את רוצה לדעת מה הרגשתי כאשר שמעתי את הקולות ההם בוקעים מהקרוון? רציתי להיכנס פנימה ולהרוג אותו במכות על שהוא משפיל אותך ומעליב אותך ככה. והבעיה שאני צריך להיות מאושר שהוא עם מישהי אחרת ולא איתך, כל אחת חוץ מהאישה שנכנסה כל כך עמוק מתחת לעור שלי, עד שלא אוכל להוציא אותה משם גם עם פטיש אוויר. אבל במקום זה הרגשתי בחילה, ליס. נגעלתי מהיחס שלו אלייך, גם אם זה אומר שאם היה מתייחס אלייך כמו שצריך, לעולם לא היית יכולה להיות שוב שלי."

היה שקט בפנים כמה רגעים ואני רציתי להציץ פנימה, אבל לא הצצתי. שמעתי רק את בכייה הרך של אמא ורחש חרישי. לבסוף דוד קונור המשיך בקול שקט ועדין, "תני לי לקחת אותך מכאן, בייבי, בבקשה, ליס. תני לי להגן עלייך ועל ארצ'ר. בבקשה." קולו היה מלא במשהו שלא ידעתי לכנות בשם, אבל נשמתי נשימה עמוקה. הוא רוצה לקחת אותנו מכאן?

"ומה עם טורי?" שאלה אמא בשקט.

עברו כמה שניות עד שהדוד קונור ענה. "אגיד לטורי שאני עוזב. היא תצטרך להבין. הנישואים שלנו התפרקו כבר מזמן. היא תצטרך להבין."

"היא לא תבין, קונור," אמרה אמא ונשמעה מבוהלת. "היא לא תבין. היא תעשה הכול כדי לנקום בי. היא תמיד שנאה אותי."

"אליסה, אנחנו כבר לא ילדים. לא מדובר פה על איזו תחרות מחורבנת. אלה החיים האמיתיים. מדובר על כך שאני אוהב אותך. מדובר על זה שמגיע לנו לחיות יחד. מדובר עליי, עלייך ועל ארצ'ר."

"וטראויס?" היא שאלה בשקט.

הייתה שתיקה. "אני אגיע להסדר כלשהו עם טורי. את לא צריכה לדאוג בקשר לזה." עוד שתיקה, ואז אמא אמרה, "העבודה שלך, העיר..."

"אליסה," אמר דוד קונור בקול עדין. "לא אכפת לי מכל זה. בלעדייך לשום דבר אין

טעם. את עוד לא יודעת את זה? אני אתפטר מהעבודה ואמכור את השטח. יהיו לנו חיים. נהיה מאושרים. רחוק מכאן — רחוק מהמקום הזה. נחיה במקום שנוכל לומר עליו שהוא שלנו. בייבי, את לא רוצה את זה?"

אחרי זה היתה עוד שתיקה, אבל שמעתי קולות רכים כאילו אולי הם התנשקו. כבר ראיתי אותם מתנשקים קודם כשאמא לא ידעה שאני מרגל, כמו שעשיתי עכשיו. ידעתי שזה לא בסדר — אמהות לא אמורות להתנשק עם גברים שהם לא הבעלים שלהן. אבל ידעתי גם שאבות לא אמורים לחזור הביתה שיכורים כל הזמן ולסטור לנשים שלהן, ושמהות לא אמורות להסתכל בדודים במבט הרך שבו אמא הסתכלה תמיד בדוד קונור. הכול היה מבולבל מדי ואני לא ידעתי איך לארגן את זה. בגלל זה ריגלתי אחריהם, ניסיתי להבין.

לבסוף, אחרי מה שנראה כמו נצח, אמא לחשה בקול שבקושי שמעתי. "כן, קונור, קח אותנו רחוק מכאן. קח אותנו רחוק מאוד. אתה ואני וארצ'ר. בוא נמצא קצת אושר. אני רוצה את זה. אני רוצה אותך. אתה היחיד שרציתי כל חיי..."

"ליס... ליס... ליס לי..." שמעתי את הדוד קונור אומר בין אנחות כבדות. הסתלקתי משם ועשיתי את דרכי במורד המדרגות בעודי מדלג מעל המקומות החורקים בדממה. שתיקה מהלכת.

ברי

תליתי את התרמיל על כתפי, הרמתי את הסל עם הכלבה הקטנה ממושב הנוסע וסגרתי את דלת המכונית אחריי. עמדתי בשקט לרגע, והקשבתי לשירת הצרצרים מהדהדת סביבי, כמעט מבליעה את הרחש החרישי של העצים הנעים ברוח. השמיים מעליי היו בצבע כחול עז ויכולתי להבחין בבוהק של מי אגם בין הבתים שמולי. הסתכלתי על בית לבן, שבחלון שלו עדיין ניצב שלט "להשכרה". הבית היה ישן וקצת מוזנח, אבל היה לו קסם ששבה אותי מיד. יכולתי לדמיין את עצמי יושבת על המרפסת הקטנה בערב, מסתכלת בעצים נעים ברוח בעוד הירח עולה מעל האגם מאחוריי, ובאוויר עומד ריח של אורן ושל אגם. חייכתי לעצמי. קיוויתי שגם בפנים הבית מקסים, או לפחות נקי.

"מה את חושבת, פיבס?" שאלתי בשקט. פיבי נהמה מהסל שלה לאות הסכמה.

"כן, גם אני חושבת כך," אמרתי.

מכונית ישנה יותר מהחיפושית הקטנה שלי עצרה לידי, וגבר מבוגר וקירח פסע לעברי.

"ברי פרסקוט?"

"זאת אני." חייכתי, צעדתי כמה צעדים קדימה ולחצתי את ידו. "תודה שהסכמת לפגוש אותי בהתראה קצרה כל כך, מר קוניק."

"בבקשה, קראי לי ג'ורג', הוא אמר וחיך אליי, ואז פנינו שנינו אל הווילה, והעפנו אבק ומחטי אורן עם כל צעד. "אין לי בעיה לפגוש אותך. אני בפנסיה עכשיו, אז אין לי סדר יום שאני חייב להקפיד עליו. זה מתאים לי מאוד." עלינו שלוש מדרגות עץ אל המרפסת הקטנה, והוא הוציא צרור מפתחות מכיסו והתחיל לחפש מפתח אחד.

"הנה זה," אמר, הכניס את המפתח למנעול ופתח את הדלת. ריח של אבק ושל עובש קיבל את פניי כאשר נכנסנו פנימה, ואני הסתכלתי סביבי.

"אשתי באה הנה לעתים קרובות ככל האפשר, עוברת עם השואב ומנקה באופן

בסיסי, אבל כפי שאת רואה, הבית צריך ניקיון יסודי. נורמה כבר לא עובדת כמו שעבדה פעם, עם הדלקת בירך וכל זה. המקום הזה היה סגור כל הקיץ.”

”זה בסדר גמור.” חייכתי אליו והנחתי את הסל של פיבי ליד הדלת. התקדמתי לעבר מה שנראה כמו מטבח. הבית היה זקוק ליותר מסתם ניקיון יסודי — משהו כמו קרצוף רציני. אבל התאהבתי בו מיד. הבית היה ישן ומלא קסם. כשהרמתי כמה כיסויים ראיתי שהרהיטים ישנים אבל איכותיים. הרצפה הייתה מכוסה לוחות עץ כפריים ויפים, והקירות נצבעו בצבעים רכים ומרגיעים.

הציוד במטבח היה ישן, אבל לא הייתי זקוקה להרבה בכל הקשור למטבח. לא הייתי בטוחה שארצה לשוב ולבשל.

”חדר השינה והאמבטיה מאחור —” מר קוניק התחיל לומר.

”אני אקח אותך, קטעתי אותו, ואז צחקתי והנדתי את ראשי קלות.” כלומר, אם זה עדיין רלוונטי וזה בסדר מבחינתך, אני אקח אותו.”

הוא צחק. ”טוב, כן, זה נפלא. תני לי להביא את הסכס השכירות מהמכונת ונוכל לטפל בזה עכשיו. לפי החוזה צריך צ'ק ביטחון, אבל אפשר להסדר אם יש בעיה.”

הנדתי את ראשי. ”לא, אין בעיה. נשמע בסדר גמור.”

”אז בסדר. מיד אחזור, אמר ופנה אל הדלת.

כשהיה בחוץ, ניצלתי את הזמן כדי להתקדם במסדרון ולהציץ לחדר השינה ולאמבטיה. שניהם היו קטנים, אבל הם יתאימו, בדיוק כפי שחשבתי. בחדר השינה היה חלון גדול שפנה אל האגם ומשך את תשומת לבי. לא יכולתי שלא לחייך למראה הרציף הקטן שהוביל אל המים הרגועים, שבהקו בכחול מהמם באור הבוקר העז. היו שם שתי סירות, לא יותר מנקודות באופק. פתאום, בעודי מסתכלת באגם, עלתה בי תחושה מוזרה ורצון לבכות — אבל לא מתוך עצב, אלא מתוך אושר. התחושה נעלמה כמעט מיד עם הופעתה, והשאירה בי נוסטלגיה מוזרה שלא הצלחתי להסביר לעצמי.

”הנה זה,“ קרא מר קוניק ושמעתי את הדלת נסגרת אחריו. יצאתי מחדר השינה לחתום על החוזה למקום שאקרא לו בית — לפחות למשך תקופה קצרה — וקיוויתי כי למרות הכול זה יהיה המקום שבו אמצא קצת שלוה.

נורמה קוניק השאירה את כל חומרי הניקוי שלה בבית, וכך, אחרי שהבאתי את המזוודה שלי מהמכונת לחדר השינה, ניגשתי לעבודה. כעבור שלוש שעות סילקתי קווצת שיער לחה מעל עיניי, ועמדתי והתפעלתי מעבודתי. רצפת העץ הייתה נקייה מאבק, כל הכיסויים הוסרו מעל הרהיטים, והמקום כולו נוקה ביסודיות. מצאתי את המצעים ואת

המגבות בארון שבמסדרון, כיבסתי אותם במכונת הכביסה וייבשתי במייבש שהיו שניהם ליד המטבח, ואז הצעתי את המיטה. המטבח וחדר האמבטיה הבהיקו מניקיון. פתחתי את כל החלונות ונתתי לבריזה הקיציית מהאגם להיכנס. זה לא בית החלומות שלי אבל בינתיים הייתי מרוצה. פרקתי מהמזוודה את כלי הרחצה והכנסתי אותם לארון התרופות, ואז עשיתי מקלחת קרה וארוכה, ושטפתי מעליי שעות ניקיון ארוכות, ושעות נסיעה ארוכות אף יותר. פיצלתי את 16 שעות הנהיגה מהבית שלי בסינסינטי לשני מקטעים בני שמונה שעות. את הלילה הראשון העברתי במוטל קטן בצד הדרך ובלילה השני נהגתי ברציפות והגעתי בבוקר. אתמול עצרתי בקפה אינטרנט קטן בניו יורק וחיפשתי בתים להשכרה בעיר שאליה נסעתי.

בחרתי בעיר במיין שהייתה יעד תיירותי פופולרי, וכך אחרי שעה של חיפושים, המקום הקרוב ביותר שמצאתי היה מעבר לאגם, בעיירה הקטנה הזאת ששמה פֶּלִיוֹן. לאחר שהתנגבתי לבשתי מכנסיים קצרים וגופייה נקייה, ולקחתי את הטלפון כדי להתקשר לחברה הכי טובה שלי — נטלי. היא התקשרה אליי כמה פעמים מאז ששלחתי לה הודעה שאני עוזבת, ואני סימסתי לה חזרה. אבל הייתי חייבת לה שיחת טלפון אמיתית.

”ברי? נאט ענתה, ברקע נשמעו קולות רמים של שיחה.

”היי, נאט, זה לא זמן מתאים?”

”חכי רגע, אני יוצאת החוצה.” היא הניחה יד על הפומית ואמרה משהו למישהו ואז חזרה אל הקו. ”לא, זה מתאים מאוד. אני מתה לדבר איתך! אני בארוחת צהריים עם אמא ועם דודה שלי. הן יכולות לחכות כמה דקות. דאגתי לך,” היא אמרה בנימת האשמה קלה.

נאנחת. ”אני יודעת, אני מצטערת. אני במיין.” אמרתי לה שפניי מועדות לכאן.

”ברי, את פשוט קמת והלכת. ג'יזס. הספקת בכלל לארוז משהו?”

”כמה דברים. מספיק.”

היא פלטה אנחה. ”בסדר. טוב, מתי את באה הביתה?”

”אני לא יודעת. חשבתי להישאר כאן זמן מה. בכל אופן, נאט, לא הזכרתי את זה, אבל הכסף שלי אוזל — הוצאתי סכום כסף גדול על פיקדון לשכירות. אני צריכה למצוא עבודה, לפחות לכמה חודשים, ולהרוויח מספיק כדי לממן את הנסיעה הביתה ולקיים את עצמי כמה חודשים לאחר שאחזור.”

נאט השתהתה. ”לא ידעתי שהמצב גרוע כל כך. אבל, ברי, מתוקה, יש לך תואר ראשון. תחזרי הביתה ותשתמשי בזה. את לא צריכה לחיות כמו איזו בעיר שבה את לא מכירה אף אחד. אני כבר מתגעגעת אלייך. אייבְּרִי וג'ורדן מתגעגעים אלייך. תני לחברים שלך לעזור לך לחזור לחיים, אנחנו אוהבים אותך. אני יכולה לשלוח לך קצת

כסף, אם זה יעזור לך לחזור מהר יותר הביתה."
"לא, לא, נטלי. באמת. אני... צריכה את הזמן הזה, בסדר? אני יודעת שאת אוהבת אותי. יודעת," אמרתי בשקט. "וגם אני אוהבת אותך. אבל זה משהו שאני חייבת לעשות."

היא השתתחה שוב. "זה בגלל ג'ורדן?"
לעסתי את שפתי לכמה שניות. "לא, לא ממש. כלומר, אולי זה היה הקש ששבר את גב הגמל, אבל לא, אני לא בורחת מג'ורדן. זה היה הדבר האחרון שהייתי צריכה, את מבינה? הכול הפך להיות... יותר מדי."

"הו חומד, יש גבול למה שאפשר לסבול." שתקתי. היא נאנחה ואמרה, "אז הנסיעה המאולתרת והקצת מוזרה שלך כבר עוזרת לך?"
שמעתי את החיוך בקולה.

צחקתי בשקט. "במובן מסוים, אולי. במובנים אחרים, עוד לא."
"אז הם לא עזבו?" שאלה נטלי בשקט.
"לא, נאט, עוד לא. אבל יש לי הרגשה טובה בקשר למקום הזה. באמת." ניסיתי להישמע שמחה.

נאט השתתחה שוב. "חומד, אני לא חושבת שזה קשור למקום."
"לא לזה התכוונתי. כלומר, אני מרגישה שזה מקום טוב להיות בו זמן מה... נו, די, את כבר צריכה ללכת. אמא שלך והדודה שלך מחכות לך. נוכל לדבר על זה בפעם אחרת."

"בסדר," היא אמרה בהיסוס. "אז את נמצאת במקום בטוח?"
שתקתי. מעולם לא הרגשתי בטוחה לגמרי. האם אשוב להרגיש כך אי פעם? "כן, ויפה כאן. מצאתי קוטג' ממש על האגם." הצצתי מבעד לחלון מאחוריי, ושוב נהניתי מהמראה הנפלא.

"אני יכולה לבוא לבקר?"

חייכתי. "תני לי קצת זמן להתרגל. אולי לפני שאחזור?"

"בסדר, סגור. אני באמת מתגעגעת אליך."

"גם אני. אתקשר שוב בקרוב, בסדר?"

"בסדר. ביי, חומד."

"ביי, נאט."

הנחתי את הטלפון וניגשתי אל החלון הגדול, סגרתי את הווילונות בחדר השינה ונכנסתי למיטה עם המצעים הרעננים. פיבי התמקמה רגליי. נרדמתי ברגע שהנחתי את ראשי על הכר.

התעוררתי לקול ציוץ ציפורים וממרחק שמעתי את צליל שכשוך המים כנגד החוף. התהפכתי במיטה והסתכלתי בשעון. קצת אחרי שש בערב. התמתחתי והתיישבתי, ממקמת את עצמי מחדש.

קמתי, פיבי מקפצת אחריי, וצחצחתי שיניים בחדר האמבטיה הקטן. לאחר מכן בחנתי את עצמי בראי של ארון התרופות. העיגולים השחורים מתחת לעיניי עדיין היו שם, אך בלטו פחות לאחר חמש שעות שינה. צבטתי את הלחיים במטרה להחזיר להן קצת צבע, ואז חייכתי אל עצמי חיוך ענק, מרוח ומזויף. הנדתי את ראשי אל הדמות במראה. "את תהיי בסדר, ברי. את חזקה ואת תהיי מאושרת שוב. את שומעת אותי? יש משהו טוב בבית הזה. את מרגישה את זה?" הטיתי את ראשי ובחנתי את עצמי דקה נוספת. הרבה אנשים עושים שיחות חיזוק עם עצמם באמבטיה, נכון? לגמרי נורמלי. נחרתי בבזז קל, ושוב הנדתי את ראשי. שטפתי פנים ואז אספתי את שיערי החום-בהיר הארוך בקוקו מרושל על העורף.

הלכתי למטבח ופתחתי את המקפיא, שבו הנחתי קודם את הארוחות הקפואות שהבאתי אתי במכונית בתוך צידנית. לא הבאתי הרבה מצרכים — רק כמה דברים שהיו במקרר בבית — ארוחות מוכנות לחימום במיקרו, חלב, חמאת בוטנים ולחם, קצת פירות וחצי שקית מזון כלבים לפיבי. זה יספיק לימים אחדים, לפני שאצטרך למצוא את המכולת המקומית.

הכנסתי למיקרו שעל הדלפק ארוחת פסטה מוכנה, ואכלתי אותה עם מזלג פלסטיק. הסתכלתי החוצה מהחלון בעודי אוכלת והבחנתי באישה זקנה בשמלה כחולה ושיער לבן קצר, שיצאה מהקוטג' הסמוך והלכה לעבר המרפסת שלי עם סל בידה. כאשר שמעתי אותה נוקשת בדלת, העפתי לזבל את מכל הפלסטיק שהתרוקן וניגשתי לפתוח.

פתחתי את הדלת והגברת הזקנה חייכה אליי בחמימות. "היי, יקירה, אני אן קבוט. נראה שאת השכנה החדשה שלי. ברוכה הבאה לשכונה."

חייכתי אליה ולקחתי את הסל שהיא הושיטה לי. "ברי פרסקוט. תודה לך. זה יפה מאוד מצדך." הרמתי את פינת המגבת שכיסתה את הסל וריח מתוק של מאפינס אוכמניות עלה באפי. "וואו, זה מריח נפלא," אמרתי. "רוצה להיכנס?" "בעצם, באתי לשאול אם היית רוצה לבוא לשתות תה קר במרפסת שלי. בדיוק הכנתי."

"הממ," היססתי, "בסדר, בטח. רק תני לי רגע לקחת נעליים." חזרתי פנימה, הנחתי את הסל על הדלפק במטבח ואז חזרתי לחדר השינה והעפתי

את הכפכפים.

כאשר חזרתי לכניסה, אן עמדה בקצה המרפסת שלי וחיכתה לי. "כזה לילה יפה. אני משתדלת לשבת בחוץ בערבים וליהנות מזה. עוד מעט אתחיל להתלונן על הקור." התחלנו ללכת לעבר הבית שלה. "אז את מתגוררת כאן כל השנה?" שאלתי והצצתי לעברה.

היא הנהגה. "בצד הזה של האגם רוב הדיירים הם קבועים. תיירים לא מגלים עניין בעיירה הזו. אבל שם, היא החוותה בראשה לעבר צדו הרחוק של האגם, שבקושי אפשר היה לראותו, "נמצאים כל הדברים שמושכים את התיירים. רובנו לא מתלוננים, אפילו הננים. מובן שכל זה עומד להשתנות. לראשת העיר, ויקטוריה הייל, יש תכניות פיתוח שימשכו תיירים גם לצד הזה של האגם." היא נאנחה כשטיפסנו במדרגות המרפסת שלה והתיישבה באחד מכיסאות הקש. אני התיישבתי על נדנדה זוגית ונשענתי לאחור על הכריות.

המרפסת שלה הייתה יפה ובייתית, מלאה רהיטי קש לבנים ונוחים, מרופדים בכריות בצבעי כחול וצהוב עזים. היו עציצים בכל מקום, ובצדדים היו פטוניות ושריגי גפן.

"אז מה דעתך על כך שיגיעו לכאן תיירים?"

היא קימטה קצת את מצחה. "ובכן, אני אוהבת את העיירה הקטנה והשקטה שלנו. אני אומרת, שישארו שם. הרבה תיירים עוברים כאן בדרךם לשם, וזה מספיק לטעמי. בנוסף, אני אוהבת את האווירה בעיירה הקטנה שלנו. אומרים שיקימו כאן בניינים משותפים, אז כבר לא יהיו קוטג'ים ליד האגם."

הזעפתי פנים. "הו, אני מצטערת," אמרתי לאחר שהבנתי שהיא תצטרך לעזוב. היא נופפה בידה בכיטול. "אני אהיה בסדר גמור. אני דואגת יותר לעסקים בעיירה שייסגרו בגלל ההתפשטות הזאת."

הנהנתי ועדיין הזעפתי פנים. ישבנו בשקט רגע ואז אמרתי, "כשהייתי ילדה קטנה, הייתי בחופשה עם המשפחה שלי בצד השני של האגם."

היא הרימה את קנקן התה מעל השולחן הקטן שלי, מזגה כוס לכל אחת מאיתנו והושיטה לי אחת.

"באמת? ומה מביא אותך חזרה עכשיו?"

לגמתי מהתה ובכוונה משכתי את הזמן. בסוף אמרתי, "אני במסע קצר. הייתי מאושרת שם בקיץ ההוא." משכתי בכתפיי. ניסיתי לחייך, אבל כשהזכרתי את המשפחה שלי עדיין חשתי מועקה מכבידה על החזה שלי. ניסיתי לעטות על פניי הבעה נעימה.

היא בחנה אותי לרגע בזמן שלגמה מהתה שלה, ואז הנהגה. "טוב, יקירה, אני חושבת שזה נשמע כמו תכנית טובה. ואני חושבת שאם המקום הזה גרם לך אושר בעבר, הוא יכול לגרום לך אושר שוב. יש מקומות שפשוט מתאימים לאנשים, אני חושבת."

היא חייכה בחמימות ואני חייכתי חזרה. לא אמרתי לה שבחרתי במקום הזה גם משום שזה היה המקום האחרון שבו בני המשפחה שלי היו באמת מאושרים וחופשיים. אמא אובחנה כחולה בסרטן השד כאשר חזרנו הביתה מהטיול ההוא. היא מתה כעבור שישה חודשים. מאז, היינו רק אבא שלי ואני.

“כמה זמן את מתכננת להישאר?” שאלה אן ושלפה אותי מהחלום בהקיץ שלי.
“אני לא יודעת. אין לי מסלול מתוכנן. אבל אני אצטרך למצוא עבודה. את יודעת אם מחפשים עובדים?”

היא הניחה את הכוס. “בעצם, כן. מחפשים מלצרית-בוקר בדיינר בעיר. הם פתוחים בבוקר ובצהריים. הייתי שם לפני כמה ימים וראיתי שלט. הנערה שעבדה שם קודם ילדה והחליטה להישאר בבית עם התינוק שלה. זה ברחוב הראשי של העיר — ‘נורמס’. אי אפשר לפסס את זה. תמיד נחמד ומלא שם. תגידי להם שאן שלחה אותך.” היא קרצה לעברי.

“תודה, חייכתי. “אעשה זאת.”

ישבנו בשקט דקה, לגמנו מהתה, ברקע נשמעה שירת הצרצרים ופה ושם יתוש עבר בזמזום ליד האוזן שלי. מרחוק יכולתי לשמוע את צעקות אנשי הסירות מהאגם החוזרים אל החוף בסוף יום עבודתם, משתלבים בקולות הרכים של מי האגם הנושקים לחוף.
“רגוע כאן.”

“טוב, אני מקווה שלא תכעסי שאני אומרת, אבל נראה שלא יזיק לך קצת רוגע.”
פלטתי אנחה וצחקתי חרש. “את קוראת אנשים נכון,” אמרתי. “לא טעית בקשר לזה.”

גם היא צחקה חרש. “תמיד הייתי טובה בקריאת אנשים. ביל שלי היה אומר שהוא לא יכול להסתיר ממני שום דבר, גם אם הוא מנסה. כמובן, האהבה והשנים יחד עושים את שלהם. מגיע שלב שבו האדם השני הופך להיות חלק ממך — ואת לא יכולה להסתתר מעצמך. למרות שיש כאלה שמנסים, אני מניחה.”

הייתי את ראשי. “צר לי לשמוע. כמה זמן עבר מאז שבעלך נפטר?”
“הו, כבר עשר שנים. אבל אני עדיין מתגעגעת אליו.” ארשת עצובה חלפה לרגע על פניה, לפני שהיא משכה בכתפיה והנהנה לעברי. “הוא אהב קצת ויסקי בתה המתוק שלו. זה גרם לו להתמלא מרץ. מובן שלא התנגדתי. זה גרם לו לחייך וזה גזל רק דקה או שתיים מהזמן שלי.”

לגמתי עוד לגימה מהתה והנחתי יד על הפה כדי לא לפלוט אותו. צחקתי לאחר שבלעתי ואן חייכה אליי.

הנהתי כעבור רגע. “אני מניחה שגברים הם באמת כאלה.”
אן חייכה. “אנחנו הנשים לומדות את זה בגיל צעיר, מה? יש בחור שם בבית שמחכה

לך?״

הנדתי בראשי. ״לא. יש לי כמה חברים טובים, אבל אף אחד לא מחכה לי.״ כשהמילים נפלטו מפי, האמת העיומה על כך שאני בודדה בעולם כולו הכתה בי כמו אגרוף בבטן. זה לא היה גילוי חדש בשבילי, אבל איכשהו כשאמרתי את המילים הרגשתי את זה בדרך שונה. רוקנתי את כוס התה, מנסה לבלוע גם את ההתרגשות שאחזה בי.

״אני צריכה ללכת,״ אמרתי. ״תודה לך על התה ועל החֶבְרָה.״ חייכתי לאן והיא חייכה חזרה, וקמה יחד איתי.

״מתי שתצאי, ברי. אם את צריכה משהו, את יודעת איפה למצוא אותי.״

״תודה, אן. זה מאוד נחמד מצדך. אוה! אני צריכה ללכת לבית מרקחת. יש כאן אחד?״

״כן. ׳הסקלס׳. פשוט סעי בדרך שהגעת ותראי אותו מצד שמאל שלך. זה ממש לפני הרמזור. אי-אפשר לפספס את זה.״

״בסדר, יופי. שוב תודה,״ אמרתי, נופפתי אליה קלות וירדתי במדרגות.

אן חייכה ונופפה חזרה.

כשנכנסתי לחצר שלי כדי לקחת את התיק מהבית, הבחנתי בפרח שן ארי מכוסה בפלומה. התכופפתי, קטפתי אותו וקירבתי אותי לשפתיי, עצמתי את עיניי ונזכרתי במה שאן אמרה. כעבור רגע, לחשתי ״שלווה״ ואז נשפתי והפלומה התעופפה הלאה ממני, מקווה שאחד הזרעים האלה, הנושא את הלחישה שלי, יגיע אל הדבר או אל האדם שבכוחם להגשים משאלות.

ברי

השמיים רק החלו להתכהות כשנכנסתי למרכז השקט והמיושן של העיר פליון. נראה שרוב העסקים היו בבעלות פרטית או משפחתית. עצים גדולים ניצבו לצדי המדרכות, ואנשים עדיין טיילו לאורכן בשעת הדמדומים הקרירה של סוף הקיץ. אהבתי את השעה הזאת ביום. היה בה משהו מכושף, משהו מלא תקווה, משהו שאמר, "לא ידעת אם תצליחי, אבל עברת עוד יום, מה?"

ראיתי את 'הסקלס' וחניתי במגרש החניה הסמוך.

לא הייתי זקוקה למוצרי מכולת, אבל כן הייתי צריכה כמה דברים בסיסיים. זו הייתה הסיבה היחידה לכך שיצאתי. אף על פי שישנתי חמש שעות או משהו כזה היום, הרגשתי שוב עייפה ומוכנה להתכרבל במיטה עם ספר.

נכנסתי לחנות ויצאתי ממנה תוך עשר דקות, ומשם הלכתי לעבר המכונית שלי באור השקיעה הדועך. בזמן שהייתי בחנות נדלקו פנסי הרחוב, וכעת הטילו זוהר חולמני על מגרש החניה. תליתי את התיק על כתפי והעברתי את שקית הפלסטיק מיד אחת לשנייה. השקית נקרעה והמוצרים שקנתי נפלו אל הארץ, כמה מהם רחוק מטווח הישג ידי. "שיט!" קיללתי והתכופפתי להרים את הדברים. פתחתי את התיק הגדול שלי והתחלתי להשליך פנימה את השמפו והמרכך שהרמתי מהרצפה. תוך כדי כך הבחנתי בזווית העין במישהו מתקרב, ונבהלתי. הרמתי את מבטי בדיוק ברגע שגבר רכן על ברכו על האספלט והושיט לי את בקבוקן האדוויל שהתגלגל רחוק לכיוונו. הסתכלתי עליו. הוא היה צעיר, עם שיער חום ארוך, מתולתל קצת, מוזנח, פרוע וזקוק נואשות לתספורת. על פניו צמח זקן, שנראה יותר מוזנח מאשר מחוספס ככוונה. יכול להיות שהיה יפה תואר, אבל היה קשה לראות את פניו מתחת לזקן הארוך והשיער שנפל על מצחו והגיע עד סנטרו. הוא לבש מכנסי ג'ינס וגופייה כחולה שהייתה מתוחה על חזהו הרחב. על הטי שירט היה כיתוב כלשהו, שהיה כעת דהוי כל כך עד כי אפשר היה רק לנחש מהו. הבחנתי בכל זה בשניות הספורות שבהן התקרבתי אל ידו המושטת ובה התרופה, ובנקודה זו מבטינו

נפגשו ונלכדו. עיניו היו עמוקות, בצבע ויסקי, עם ריסים ארוכים וכהים. *יפה*. בעודי נועצת בו את מבטי, הרגשתי כאילו משהו נע בינינו, ממש כאילו יכולתי להושיט יד ולאחוז באוויר המקיף את הגופים שלנו — וידי הייתה חוזרת עם משהו ממשי, משהו רך וחסם. הזעפתי את פניי והבטתי בו מבולבלת, אבל לא יכולתי להתיק את מבטי עד שמבטו התחמק ממני. מי היה הגבר המוזר הזה? ולמה ישבתי קפואה מולו? הנדתי את ראשי קלות והחזרתי את עצמי חזרה למציאות. "תודה", אמרתי, ולקחתי את הצנצנת מידו המושטת עדיין. הוא לא אמר כלום, ולא הסתכל בי שוב.

"שיט", קיללתי שוב בשקט והתרכזתי במצרכים שהתפזרו על הרצפה. עיני נפערו כשראיתי שקופסת הטמפונים נפתחה וכמה מהם נחו על האספלט. *תהרוג אותי עכשיו*. הוא הרים כמה מהם והושיט לי אותם ואני דחפתי אותם במהירות לתיק, מביטה בו בדיוק ברגע שבו הביט בי, אבל לא הייתה תגובה כלשהי על פניו. עיניו שוב זינקו הלאה ממני. הרגשתי את הסומק מתפשט על פניי וניסיתי לפתח שיחה קלה בזמן שהוא הושיט לי עוד טמפונים שחטפתי מידו והשלכתי לתיק, והשתדלתי להחניק צחקוק היסטרי.

"שקיות דפוקות", דיברתי במהירות. נשמתי נשימה עמוקה לפני שהמשכתי, קצת יותר לאט הפעם. "לא רק מזיקות לסביבה אלא גם בלתי אמינות בעליל." הגבר הושיט לי קופסה של חטיפי שוקולד 'אלמונד ג'וי' וטמפון שלקחתי ממנו והשלכתי לתיקי הפתוח. "ניסיתי להיות טובה ולהשתמש בשקיות רב-פעמיות. אפילו קניתי כמה עם רקע חמוד בדוגמת פיזולי ונקודות," הנדתי בראשי ודחפתי לתיק את הטמפון האחרון שהרמתי, "אבל אני תמיד שוכחת אותן במכונית או בבית." הנדתי שוב בראשי והאיש הושיט לי עוד שני חטיפי שוקולד.

"תודה", אמרתי, "אני חושבת שאני אסתדר עם השאר," ונופפתי לעבר ארבעת חטיפי שוקולד שנותרו על הרצפה.

הסתכלתי בו ופניי בערו שוב. "זה היה במבצע," הסברתי. "לא תיכננתי לאכול את כל אלה בבת אחת או משהו כזה." הוא לא הביט בי כשהרים את החטיפים בעצמו, אבל אני נשבעת שראיתי רטט זעיר בשפתו. מצמצתי וזה נעלם. הצצתי בו בחטף ולקחתי את החטיפים מידו. "אני אוהבת שיש שוקולד בבית, אתה יודע, לפינוק פה ושם. אלה יספיקו לי לחודשיים," שיקרתי. מה שקניתי יספיק לכמה ימים, אם ככלל. יכול להיות שאוכל כמה מהן בניסיעה הביתה.

הבחור קם וכך גם אני, ויישרתי את התיק על כתפי. "טוב, או קיי, תודה על העזרה, על שהצלת אותי ואת... הפריטים האישיים שלי... השוקולד והקוקוס... והשקדים..." צחקתי צחוק קטן, נבוך, ואז העווייתי את פניי קצת. "אתה יודע, זה באמת יעזור אם תגיד משהו ותגאל אותי מהאומללות הזאת." חייכתי אליו, אבל מיד הרצנתי, כי פניו נפלדו, עיניו מצמצו והבעה אטומה החליפה את ההבעה החמימה, שיכולתי להישבע שראיתי

שם קודם. הוא הסתובב ופנה ללכת לדרכו.

"היי, חכה!" קראתי והתחלתי ללכת בעקבותיו. אבל עצרתי, והזעפתי פנים בזמן שהוא התרחק ממני. גופו נע בחץ כשהוא הלך לאט לעבר הרחוב. תחושה מוזרה של אובדן חלפה בי כשהוא חצה את הרחוב ונעלם מעיניי.

נכנסתי למכונית וישבתי בלי לזוז כמה דקות, תוהה על המפגש המוזר. כאשר התנעתי לבסוף, שמתי לב שיש משהו על החלון הקדמי. חשבתי להתיז מים, אבל השתהיתי לרגע, רכנתי קדימה והסתכלתי ביתר ריכוז. זרעי שן ארי היו פזורים על השמשה, וקצוותיהם הצמריריים התעופפו בקלילות בכריזה הקלה, נעים הלאה ממני, לכיוון שאליו נעלם הגבר.

למחרת התעוררתי מוקדם, יצאתי מהמיטה ופתחתי את הווילונות בחדר השינה. התבוננתי באגם, ששמש הבוקר השתקפה בו וצבעה אותו בגוון זהוב חם. ציפור גדולה התעופפה אל על וראיתי סירה אחת בלבד באגם, קרובה לגדה הרחוקה. כן, אוכל להתרגל לזה.

פיבי קפצה מהמיטה ובאה לשבת לרגליי. "מה את אומרת על זה, ילדונת?" לחשתי לה, והיא פיהקה בתגובה.

נשמתי נשימה עמוקה והשתדלתי להתרכז. "לא הבוקר", לחשתי. "הבוקר את בסדר." פניתי לעבר המקלחת, טיפה יותר רגועה, ותקווה פרוחה בחזה שלי עם כל צעד. אבל כשפתחתי את הברז העולם סביבי נמוג ושאון המים התמזג עם קול הגשם המכה על הגג. אימה אחזה בי, וקפאתי כשרעם חזק הדהד באוזניי ותחושה של מגע במתכת קרה עברה בשדיי העירומים. התכווצתי כולי מהעווית שעברה בגופי כשקנה האקדח נגע בפייטמה שלי, והקור הפך אותה לאבן חציץ. דמעות זרמו במהירות על פניי. בראשי זה נשמע כמו חריקה מחרישת אוזניים של רכבת העוצרת על מסילת ברזל. *אלוהים, אלוהים.*

כלאתי את נשימתי וחיכיתי לירייה, אימה קרה כקרח זרמה בעורקיי. ניסיתי לחשוב על אבי, שוכב מתבוסס בדמו בחדר השני, אבל הפחד שלי היה עצום כל כך שלא יכולתי להתרכז בשום דבר אחר. התחלתי לרעוד ללא שליטה, והגשם המשיך להכות על –

דלת של מכונית נטרקה בחוץ והחזירה אותי אל ההווה. עמדתי מול המים הזורמים, שהפכו לבוץ על הרצפה במקום שבו הווילון היה פתוח. קיא עלה בגרוני והספקתי להגיע לאסלה ולפלוט מיצי מרה. ישבתי שם מתנשפת ורועדת במשך כמה דקות, מנסה להשתלט על גופי. הדמעות איימו להגיע, אבל לא נתתי להן. סגרתי את עיניי בעוצמה וספרתי ממאה אחורה. כשהגעתי לאחת, נשמתי עוד נשימה עמוקה, התרוממתי, ולקחתי

מגבת כדי לנגב את השלולית שמול המקלחת הפתוחה.

הסרתי את בגדיי ונכנסתי אל מתחת למים החמים. השענתי אחורה את ראשי, עצמתי את עיניי וניסיתי להירגע ולשוב אל ההווה ולהשתלט על הרעד שאחז בי.

"את בסדר, את בסדר, את בסדר, את בסדר!" שיננתי לעצמי, בלעתי את ההתרגשות ואת האשמה, גופי עדיין רעד קלות. אני אהיה בסדר. ידעתי את זה, אבל תמיד זה לקח זמן להתנער מהתחושה של להיות שם, באותו מקום, באותו רגע של צער ואימה ללא גבול. ואז היו חולפות כמה שעות עד שהעצבות הניחה לי, אבל לעולם לא לגמרי.

הפלשבק הופיע בכל בוקר, וכל ערב הרגשתי שוב חזקה. בכל בוקר קיוויתי שהיום יהיה היום שבו אצא לחופשי, וקיוויתי שאוכל לעבור אותו בלי שאצטרך לשאת את הסבל הזה, בלי להישאר קשורה אל אותו הלילה אשר לנצח יפריד בין עכשיו ובין אז.

יצאתי מהמקלחת והתנגבתי. הסתכלתי על עצמי בראי וחשבתי שאני נראית טוב יותר מאשר ברוב הבקרים. למרות העובדה שהפלשבקים לא נעלמו כאן, ישנתי טוב, מה שלא קרה הרבה במשך ששת החודשים האחרונים, וחשתי תחושה של שביעות רצון שייחסתי לאגם שמחוץ לחלון. מה יכול להיות שג'ו יותר מצליל של מים המשתכשכים בגדה חולית? וראי משהו מזה חלחל אל נפשי, או לכל הפחות עזר לי לישון שינה שהייתי זקוקה לה כל כך.

חזרתי לחדר השינה, לבשתי מכנסיים קצרים בצבע חאקי וחולצת כפתורים שחורה עם שרוולים ארוכים. תיכננתי ללכת אל הדיינר בעיר שאן הזכירה, ורציתי להיראות רצינית כי חשבתי לשאול על העבודה — בתקווה שהיא עדיין רלוונטית. הכסף שלי אזל. הייתי זקוקה לכסף מהר ככל האפשר. ייבשתי את השיער, פיזרתי אותו בחופשיות והתאפרתי בעדינות. נעלתי את הסנדלים השחורים שלי ויצאתי החוצה. אוויר הבוקר החמים ליטף את עורי כשיצאתי ונעלתי את הדלת.

כעבור עשר דקות עצרתי ליד "נורמס". זה נראה כמו דיינר טיפוסי של עיירה קטנה. הסתכלתי מבעד לחלון וראיתי שהמקום מלא למחצה בבוקר יום שני בשעה שמונה. השלט "דרושים עובדים" היה תלוי עדיין על החלון. כן!

פתחתי את הדלת, וריח של קפה ושל בייקון קיבל את פניי. קולות שיחה וצחוק נשמעו מהתאים ומהשולחנות.

התיישבתי ליד הדלפק, ליד שתי נשים צעירות ממכנסי ג'ינס קצרים ובגופיות עם כתפיות — בלי ספק, לא מאלה שעצרו לארוחת בוקר בדרך למשרד.

התיישבתי על הכיסא מסתובב עם כיסוי דמוי עור אדום, והאישה שישבה לידי הסתכלה בי וחייכה.

"בוקר טוב," אמרתי וחייכתי גם.

"בוקר טוב!" ענתה.

לקחתי את התפריט שמולי, ומלצרית מבוגרת עם שיער אפור קצר עמדה ליד חלון המטבח, הסתכלה אליי מעבר לכתפה ואמרה "כבר איתך, חומד". היא נראתה מוטרדת ועיינה בפנסק ההזמנות שלה. המקום היה מלא רק למחצה, אבל היה ברור שהיא לבד ומתקשה לעמוד בקצב. לקוחות הבוקר תמיד חיפשו שירות מהיר כדי להגיע בזמן לעבודה.

"בלי לחץ", אמרתי.

כעבור כמה דקות, אחרי שהגישה כמה ארוחות, היא ניגשה אליי ואמרה מתוך פיזור הדעת, "קפה?"

"בבקשה. ואת נראית מותשת — אני אקל עלייך ואקח את ההזמנה של שולחן שלוש ברגע שתהיה מוכנה."

"תודה לך, חומד." היא צחקה. "נראה שיש לך ניסיון במלצרות."

"בעצם, חייכתי והושטתי לה את התפריט, "יש לי, ואני יודעת שזה לא זמן טוב אבל ראיתי את השלט בחלון."

"ברצינות?" היא אמרה. "מתי את יכולה להתחיל?"

צחקתי. "מוקדם ככל האפשר. אני יכולה לבוא מאוחר יותר ולמלא טופס או —"

"אינן צורך. יש לך ניסיון במלצרות, את צריכה עבודה, התקבלת. תבואי מאוחר יותר לטפל בניירת. אמנם 'נורמס' היא של בעלי, אבל בסמכותי לשכור עוד מלצרית ושכרתי אותך." היא הושיטה יד. "מגי ג'נסן, אגב."

חייכתי. "ברי פרסקוט. תודה רבה לך."

"בזכותך הבוקר שלי הרבה יותר טוב," היא קראה וניגשה למלא ספלי קפה ללקוחות אחרים.

טוב, זה היה ריאיון העבודה הקל ביותר שהיה לי.

"חדשה בעיר?" שאלה האישה הצעירה שלידי.

פניתי אליה וחייכתי. "כן. עברתי לכאן אתמול."

"טוב, ברוכה הבאה לפליון. אני מלאני שול וזו אחותי לזיה." הנערה מימינה רכנה קדימה והושיטה את ידה.

לחצתי את היד ואמרתי, "נעים לפגוש אתכן."

ראיתי את הכתפיות של בגדי הים מציצות מתחת לגופיות ואמרתי, "אתן בחופשה כאן?"

"הו לא," מלאני צחקה. "אנחנו עובדות בגדה השנייה. אנחנו מצילות בחוף, למשך השבועיים הקרובים כל עוד יש כאן תיירים. בחורף אנחנו עובדות בפיצריה המשפחתית."

הנהנתי ושתייתי מהקפה. חשבתי שהן נראות בגילי, לזיה בלי ספק צעירה יותר. הן

נראו דומות בשיערן החום-אדמדם ובעיניהן הגדולות והכחולות.

"אם יש לך שאלות על העיר הזאת, דברי איתנו," אמרה ליזה. "אנחנו מקפידות לדעת את כל הרכילות העסיסית בעיר." היא קרצה. "נוכל להגיד לך גם עם מי לצאת וממי להתרחק. אנחנו מכירות את כולם בשתי העיירות — אנחנו ממש אנציקלופדיות מהלכות."

צחקתי. "בסדר. אני אזכור את זה. אני באמת שמחה שפגשתי אתכן, בנות." התחלתי להסתובב כאשר משהו עלה בדעתי. "היי, בעצם יש לי שאלה על מישהו. השקית שלי נקרעה בחניה של בית המרקחת אתמול בערב וגבר צעיר ניגש לעזור לי. גבוה, רזה, בנוי היטב, אבל... אני לא יודעת, הוא לא אמר מילה... והיה לו זקן כזה ארוך —"
"ארצ'ר הייל," אמרה מלאני. "אני המומה מזה שהוא ניגש לעזור לך. בדרך כלל הוא לא מתייחס לאף אחד." היא השתתקה. "ואף אחד לא מקדיש לו תשומת לב, אני מניחה."

"טוב, אני לא יודעת אם הייתה לו ברירה," אמרתי. "הדברים שלי ממש התגלגלו לרגליו."

מלאני משכה בכתפיה. "עדיין מוזר, האמיני לי. בכל אופן, אני חושבת שהוא חירש. בגלל זה הוא לא מדבר. הייתה לו איזו תאונה כשהיה ילד. היינו בנות חמש ושש כשזה קרה לא רחוק מהעיר, בכביש המהיר. הוריו נהרגו וגם מפקד המשטרה, הדוד שלו. אז הוא איבד את השמיעה, אני מניחה. הוא גר בקצה בריאר רוד — עם דוד אחר שבמקום לשלוח אותו לבית ספר לימד אותו בבית — אבל הדוד הזה מת לפני כמה שנים ועכשיו הוא גר שם לבד. לפני שהדוד מת הוא לא היה מגיע לעיר. עכשיו רואים אותו מדי פעם. אבל בשאר הזמן הוא מתבודד לגמרי."

"וואו," אמרתי והזעפתי פנים. "זה כל כך עצוב."

"כן," הוסיפה ליזה, "כי ראית איזה גוף יש לו? ברור, עניין של גנים. אם הוא לא היה כל כך אנטי-חברתי לגמרי הייתי עושה אותו."

מלאני גלגלה עיניים ואני הנחתי יד על שפתיי כדי שהקפה לא ייפלט לי החוצה. "תעשי לי טובה, שרלילה שכמוך," אמרה מלאני. "היית עושה אותו בכל מצב, אם רק היה מסתכל עלייך."

ליזה שקלה את זה לשנייה והנידה את ראשה. "אני בספק אם הוא בכלל יודע מה לעשות עם הגוף שלו. ממש מבוזבז." מלאני גלגלה שוב את עיניה ואז הסתכלה בשעון שמעל חלון ההזמנות.

"לעזאזל, אנחנו צריכות ללכת כדי לא לאחר." היא הוציאה את הארנק שלה וקראה למגי. "אני משאירה את הכסף על הדלפק, מאגס."

"תודה, חומד," קראה מגי, ועברה במהירות לידנו עם שתי צלחות בידיה.

מלאני רשמה משהו על מפית והושיטה לי. "זה הטלפון שלנו," אמרה. "אנחנו מתכננות ערב בנות בצד השני של האגם. זה יהיה בקרוב. אולי תבואי איתנו?" לקחתי את המפית. "הו, או.קיי, טוב, אולי," חייכתי. רשמתי את המספר שלי על מפית ונתתי לה. "תודה רבה רבה. זה באמת יפה מצדכן." הופתעתי עד כמה מצב רוחי השתפר אחרי שדיברתי עם שתי נערות בנות גילי. אולי זה מה שאני צריכה, חשבתי, לזכור שהייתי אדם עם חברים וחיים לפני שהטרדיה היכתה בי. היה קל לחשוב שכל הקיום שלי הצטמצם ליום הנורא ההוא, אבל זה לא היה נכון. היה עליי להזכיר לעצמי את זה לעתים קרובות ככל האפשר.

וכן, החברים שלי בבית ניסו להוציא אותי לבלות כמה וכמה פעמים אחרי שאבא מת, אבל זה לא התאים לי. אולי יהיה טוב יותר לבלות עם אנשים שלא יודעים כלום על הטרדיה שלי. בסופו של דבר, לא זו היתה המטרה של המסע שלי? בריחה זמנית? תקווה שמקום חדש יביא להחלמה חדשה? ואז יהיה לי כוח להתמודד שוב עם חיי. ליזה ומלאני יצאו במהירות, תוך שהן קוראות ומנופפות לכמה אנשים שישבו במסעדה. אחרי רגע, מגי הניחה את הצלחת שלי לפניי.

בזמן שאכלתי חשבתי על מה שהן אמרו על ארצ'ר הייל. בגלל זה הוא לא דיבר. ברור, הוא יכול לקרוא שפתיים. ואני בטח העלכתי אותו נורא. זו הסיבה לכך שפניו נפלו והוא הסתלק ככה. התכווצתי בתוכי. "נחמד מצדך, ברי," אמרתי בשקט ונגסתי בחתיכת טוסט.

הבטחתי לעצמי להתנצל בפניו בפעם הבאה שאראה אותו. תהיתי אם הוא יודע את שפת הסימנים. אגיד לו שאני מכירה אותה, אם ירצה לדבר איתי. הכרתי אותה היטב. אבא שלי היה חירש.

משהו בקשר לארצ'ר הייל סיקרן אותי, משהו שלא יכולתי לשים עליו את האצבע. משהו שהיה מעבר לעובדה שהוא לא יכול לשמוע או לדבר, ושאיני הכרתי היטב את הלקות הייחודית הזו. חשבתי על כך רגע אך לא מצאתי תשובה. סיימתי לאכול ומגי עשתה תנועת ביטול כאשר ביקשתי חשבון.

"עובדים אוכלים בחינם," אמרה ומזגה קפה ללקוחות שישבו ליד הדלפק. "בואי מתי שתרצי אחרי שתיים כדי לגמור עם הניירת."

חייכתי אליה. "בסדר," אמרתי. "להתראות אחר הצהריים." השארתי טיפ על הדלפק ופניתי אל הדלת. לא דע, חשבתי. רק יום אחד בעיר ויש לי בית, עבודה, ומעין ידידה בדמות השכנה שלי אן, ואולי גם את מלאני ואת ליזה. היה מרץ חדש בהליכה שלי כשפניתי אל המכונית.

ברי

התחלתי לעבוד ב"נורמס" למחרת בבוקר. נורם עצמו היה הטבח. הוא נראה טיפוס זועף ומקטר אבל לא דיבר הרבה. ראיתי שהוא מעיף אל מגי מבטים שאפשר לתאר אותם רק כמבטי הערצה. חשבתי שבעצם הוא רך לב, ולמרות הופעתו הוא לא הפחיד אותי. ידעתי גם שאני מלצרית טובה, ורמת המתח של מגי פחתה באופן משמעותי שעה אחרי שהתחלתי, אז אמרתי לעצמי שאין לי מה לדאוג בקשר לנורם.

הדיינר היה מלא, העבודה סבירה, והמקומיים שאכלו שם היו חביבים. לא יכולתי להתלונן, והימים הראשונים עברו במהירות ובנעימים. ביום רביעי נסעתי הביתה אחרי העבודה, התקלחתי, החלפתי בגדים, לבשתי בגד ים עם מכנסי ג'ינס קצרים וגופייה לבנה, והתכוונתי ללכת לאגם ולהסתובב קצת בסביבה. קשרתי את הרצועה של פיבי ונעלתי את הדלת. כשיצאתי מהבית אן קראה לי מהחצר שלה, שם השקתה את שיחי הוורדים. הלכתי לעברה בחיך.

"איך את מסתדרת?" היא שאלה אותי בזמן שהניחה את המשפך על האדמה וניגשה לגדר, היכן שעמדתי.

"טוב! התכוונתי לבוא ולהודות לך על שסיפרת לי על העבודה בדיינר. קיבלתי אותה ואני עובדת שם כמלצרית."
 "הו, זה נפלא! מגי נהדרת. אל תתני לנורם להפחיד אותך — הוא נובח אבל לא נושך."

צחקתי. "הבנתי את זה די מהר." קרצתי. "לא, הכול טוב. חשבתי לנסוע ולהסתובב קצת ליד האגם."

"אה, טוב. הרציפים לא מתאימים לטיול — אני מניחה שהבנת את זה. אבל אם תלכי לברייאר רוד, תוכלי לנסוע לפי השלטים עד החוף הקטן." היא נתנה לי הוראות והוסיפה, "אם את רוצה, יש לי אופניים שאני כבר לא משתמשת בהם. עם דלקת המפרקים שלי, אני לא יכולה להחזיק את הכידון בבטחה. אבל הם חדשים לגמרי ויש להם אפילו סל בשביל הכלב שלך." היא הסתכלה בשאלה אל הכלב הקטן. "שלום. מה שמך?" היא חייכה אל פיבי ופיבי נהמה בשמחה ופצחה בריקוד קטן.

"תגידי שלום, פיבי." חייכתי.

"את כזאת ילדה טובה," אמרה אן, ורכנה קצת כדי שפיבי תוכל ללקק את ידה.

היא הזדקפה ואמרה. "האופניים בחדר האורחים שלי. רוצה לראות אותם?"

היססתי. "את בטוחה? כלומר, בטח שאני מעדיפה לרכוב על אופניים לאגם במקום לקחת את המכונית."

"כן, כן," היא נופפה לעברי ופנתה אל ביתה. "אשמח שמישהו ישתמש בהם. נהגתי לצאת איתם לקטוף אוכמניות. הן גדלות פרא. קחי כמה שקיות ותוכלי לשים אותן בסל האופניים כשתיימי. את אופה?"

"אההם," אמרתי ופניתי אחריה אל הבית. "פעם. אבל לא בזמן האחרון." היא הציצה אליי. "טוב, אולי האוכמניות ייתנו לך השראה ללבוש שוב את הסינר." היא חייכה ופתחה את דלת הכניסה.

הבית שלה היה מרוהט בפשטות. הרהיטים, שגילם ניכר, כוסו בכד, ובבית היו הרבה קישוטים ותצלומים ממוסגרים. ריח של אקליפטוס מיובש היה באוויר. מייד הרגשתי בנוח.

"הנה זה," אמרה אן והסיעה לכיווני זוג אופניים. לא יכולתי שלא לחייך. אלה היו אופניים בסגנון ישן עם סל גדול מלפנים.

"הו אלוהים! הם נפלאים. את בטוחה שאת רוצה שאקח אותם?"

"שום דבר לא ישמח אותי יותר, יקירתי. בעצם, אם זה מתאים לך, הם שלך."

חייכתי אליה והסעתי את האופניים אל המרפסת. "תודה רבה לך. זה כל כך יפה מצדך... אני באמת... תודה."

היא באה מאחוריי ועזרה לי להוריד אותם במדרגות. "ההנאה כולה שלי. אני שמחה שמשתמשים בהם ונהנים מהם."

חייכתי שוב והתפעלתי מהם, ואז נזכרתי במשהו. "אוה! אפשר לשאול אותך שאלה? נתקלתי במישהו בעיר, ומישהי אחרת סיפרה לי שהוא גר בקצה ברייאר רוד. ארצ'ר הייל? את מכירה אותו?"

אן היטתה את ראשה ונראתה שקועה במחשבות. "כן, אני שמעתי עליי כמוכן. את

תעברי ליד החווה שלו בדרך לחוף הקטן. אי-אפשר לפספס אותה. זה הבית היחיד ברחוב ההוא." היא חשבה לרגע. "כן, ארצ'ר הייל... אני זוכרת אותו כילד קטן, מתוק. הוא לא מדבר עכשיו. כי הוא לא שומע, אני מניחה."

הטיתי את ראשי. "את יודעת מה בדיוק קרה לו?"

אן השתתקה. "הייתה תאונה קטלנית בכניסה לעיר ביום שביל שלי קיבל את האבחנה שלו. אני מניחה שלא שמתי לב לפרטים, כמו שעשו התושבים האחרים, פשוט התאבלתי יחד איתם. אבל אני יודעת שהוריו של ארצ'ר ודוד שלו קונור הייל, שהיה ראש העיר ומפקד המשטרה, כולם מתו באותו יום, וארצ'ר נפגע באותה תאונה. עכשיו, תני לי לחשוב..." היא השתתקה. "הוא עבר לגור עם הדוד האחר שלו, ניתן הייל. אבל ניתן מת לפני שלוש או ארבע שנים — סוג של סרטן, אם אני זוכרת נכון." היא בהתה מולה כמה שניות. "יש כאלה בעיר שאומרים שהוא לא בסדר בראש, ארצ'ר. אבל אני לא יודעת. ואולי זו רק האישיות של הדוד שלו שעברה אליו. אחותי הצעירה למדה בכיתה עם ניתן הייל, והוא לא היה לגמרי בסדר. פיקח וערמומי, אבל תמיד קצת מוזר. וכשהוא חזר הביתה מהצבא הוא היה עוד יותר... שונה."

עיוויתי את פניי. "ובכל זאת נתנו לילד קטן לגור איתו?"

"נו טוב, אני מניחה שבאופן רשמי הוא היה בסדר. וחוף מזה, הוא היה בן המשפחה היחיד שנשאר לילד." היא שוב השתתקה לרגע. "שנים לא דיברתי על בני משפחת הייל. אבל הם תמיד עוררו התרגשות. הממ..." שוב שתיקה. "אם אני חושבת על זה, זה באמת עצוב מה שקרה להייל הצעיר. לפעמים בעיירות קטנות, אנשים שהיו כאן תמיד הופכים... לחלק מהרקע, אני מניחה. העיר התקדמה הלאה אחרי התאונה, וארצ'ר אולי הלך לאיבוד בתהליך. חבל כל כך." אן השתתקה שוב ונראתה שקועה בעבר. חשבתי שמוטב שאלך.

"הממ, טוב." חייכתי. "תודה על ההסברים. אבוא אלייך מאוחר יותר."

אן התעודדה ונראתה חוזרת אל ההווה. "כן, זה יהיה נחמד. שיהיה לך יום נעים!" היא חייכה ולקחה את המשפך שהניחה על המרפסת ואני רכבתי דרך השער הראשי שלה. שמתי את פיבי בסל, ובעודי מפדלת לאט לעבר הכניסה לבריאר רוד חשבתי על מה שאן סיפרה לי על האחים הייל ועל ארצ'ר הייל. נדמה היה כאילו אף אחד לא ממש יודע מה קרה לארצ'ר — או שאולי הם שכחו את הפרטים? ידעתי מה זה אומר לאבד את שני ההורים, גם אם לא את שניהם יחד. איך אפשר להתמודד עם דבר כזה? האם המוח מאפשר לעבד כל אובדן בנפרד? איך אפשר להישאר שפוי אם כזה צער מציף בבת אחת את הלב? היו ימים שבהם הרגשתי שאני בקושי מרסנת את הרגשות שלי מרגע לרגע. הנחתי שכל אחד מתמודד בדרך שונה — כאב והחלמה הם סובייקטיביים כמו האנשים

שמתנסים בהם.

מראה ביתו של ארצ'ר שלף אותי באחת ממחשבותיי. הבית היה מוקף בגדר עץ גבוהה, וצמרות רבות וסמיכות לא איפשרו לראות דבר מעבר לבניין הגבוה. מתחתי את צווארי כדי לראות עד לאן הגדר מגיעה, אבל היה קשה להבחין בכך מהכביש, והיו עצים משני הצדדים. מבטי חזר אל הגדר הקדמית, שם ראיתי שער ועליו מנעול, והוא היה סגור.

אין לי מושג למה עמדתי שם, מסתכלת ומקשיבה לרחש היתושים. אחרי כמה דקות פיבי נבחה חרש והמשכתי במורד הדרך עד הגישה לחוף, כפי שאן הסבירה לי. ביליתי כמה שעות בגדת האגם, שחיתי והשתזפתי. פיבי רבצה בפנית הסדין שלי, בצל, ישנה ומרוצה. זה היה יום אוגוסט חם, אבל הרוח מהאגם וצל העצים מאחורי הגדה יצרו אווירה נעימה. היו כמה אנשים הרחק ממני באזור החוף הקטן, אבל לא הרבה. חשבתי שזה משום שהצד הזה של האגם משמש רק את המקומיים. שכבתי על המגבת שהבאתי והסתכלתי בצמרות העצים ובקרעי השמיים הכחולים, והאזנתי לשכשוך המים. אחרי כמה דקות עצמתי את עיניי רק כדי קצת לנוח, אבל שקעתי בשינה. חלמתי על אבא. הפעם הוא לא מת. הוא זחל למטבח והספיק לראות את האיש מזנק דרך הדלת האחורית.

"אתה חי!" אמרתי, וניסיתי לקום מהרצפה שם הגבר השאיר אותי. אבא הנהן וחיך חיוך עדין.

"אתה בסדר?" שאלתי בדאגה ובחשש.

"כן", הוא אמר ואני נרתעתי כי אבא מעולם לא השתמש בקולו, רק בידיו.

"אתה מדבר", לחשתי.

"כן", אמר וצחק חרש. "כמובן." אבל אז שמתי לב ששפתיו לא נעות.

"אני רוצה אותך חזרה, אבא", אמרתי ועיניי התמלאו דמעות. "אתה חסר לי כל כך."

פניו הרצינו ונראה היה כי המרחק בינינו גדל אף שאיש מאתנו לא זז. "אני כל כך מצטער שאין לך את שנינו, דבורה קטנה", אמר, משתמש בכינוי שלי.

"שנינו?" לחשתי, המומה, וראיתי כיצד המרחק שנפער בינינו הלך וגדל. פתאום

אבא שלי נעלם ואני הייתי לבד. בכיתי בעיניים עצומות, אבל חשתי בנוכחות מעליי.

התעוררתי בבת אחת, דמעות חמות זלגו על פניי, ושולי החלום נמוגו בערפל. כששכבתי שם וניסיתי להשתלט על הרגשות שלי, יכולתי להישבע ששמעתי קולות

צעדים מתרחקים בכיוון העצים

מאחוריי.

הגעתי לדיינר מוקדם בבוקר למחרת. על אף שישנתי היטב, היה לי פלשבק מכאיב במיוחד באותו בוקר, והתקשיתי להתנער מהעצבות שעדיין אפפה אותי.

שקעתי בהמולת הבוקר. שמרתי על פרופיל נמוך והייתי עסוקה בהזמנות, הגשה לשולחנות ומזיגת קפה. בתשע הדיינר התחיל להתרוקן ואני הרגשתי טוב יותר, קלילה יותר. מילאתי את צנצנות התבלינים על הדלפק כאשר דלת הדיינר נפתחה ואיש צעיר במדי משטרה נכנס פנימה. הוא הסיר את כובעו והעביר את ידו בשיערו הקצר, הגלי, ואז הנהן אל מגי שחייכה אליו וקראה, "טֶרֶב."

הוא הפנה את מבטו אליי בזמן שהלך לכיוון הדלפק, ועינינו הצטלבו לשבריר שנייה. הוא חייך ופניו אורו, ושיניו הישרות והלבנות הבזיקו כאשר התיישב מולי. "טוב, את בטח הסיבה לכך שמגי מחייכת הבוקר," הוא אמר והושיט את ידו. "אני טראויס הייל." *הו, עוד הייל אחד.* חייכתי אליו ולחצתי את ידו. "היי טראויס. ברי פרסקוט." הוא התיישב וקיפל את רגליו הארוכות מתחת לדלפק. "נעים לפגוש אותך, ברי. מה מביא אותך לפליין?"

בחרתי את המילים בקפידה. לא רציתי להישמע כמו איזו נוודית מוזרה, אף על פי שאני מניחה שזה בערך מה שהייתי בשלב זה, אם הייתי מחליטה להיות לגמרי כנה. "טוב, טראויס, לא מזמן סיימתי את התואר שלי במכללה והחלטתי לעשות מעין מסע דרכים אל החופש," חייכתי. "הגעתי לכאן, לעיירה הקטנה והיפה שלכם." הוא חייך. "תיהני כל עוד זה נמשך," אמר. "אני אוהב אותה. חבל שבעצמי לא סיירתי כאן יותר."

חייכתי אליו חזרה והושטתי לו תפריט, בדיוק ברגע שמגי הופיעה מאחוריי. היא לקחה את התפריט והעיפה אותו מתחת לדלפק. "טראויס הייל בטח מכיר את הדבר הזה בעל-פה," אמרה וקרצה אליי. "הוא בא הנה מאז שאמו הייתה צריכה להושיב אותו בכיסא גבוה כדי שיגיע לשולחן. ואם מדברים על אמך, מה שלומה?" הוא חייך. "הו, היא בסדר גמור. את יודעת, מעסיקה את עצמה כל הזמן באירועים חברתיים. היא גם עסוקה מאוד עם תכניות הפיתוח של העיר."

מגי שררבה את שפתיה ואמרה, "טוב, תמסור לה דרישת שלום," וחייכה בנעימות.

"יטופל," אמר טראויס ופנה חזרה אליי.

"אז אתה ממשפחת הייל," אמרתי. "אתה ודאי קרוב של ארצ'ר הייל."

הגבות של טראויס התכווצו והוא לרגע נראה נבוך. "ארצ'ר? כן, הוא בן דוד שלי.

את מכירה אותו?"

"אוה, לא," אמרתי והנדתי את ראשי. "נתקלתי בו בעיר לפני כמה ימים ושאלתי

עליו... הוא היה קצת..."

"מוזר?" טראויס סיים את המשפט.

"שונה," תיקנתי בהתחשבות. "פגשתי בינתיים רק כמה אנשים והוא אחד מהם אז... כלומר, זה לא שממש פגשתי אותו, אבל..." לקחתי את קנקן הקפה מהמכונה והרמתי אותו מעט כשואלת. הוא הנהן והתחלתי למזוג לו ספל קפה.

"קשה להסתדר עם מישהו שלא מדבר," אמר טראויס. הוא נראה מהורהר לרגע. "ניסיתי להיות איתו בקשר במשך השנים, אבל הוא לא מגיב למחוות מנומסות. הוא בעולם משלו. מצטער אם הוא היה חלק מקבלת הפנים שלך. בכל אופן, אני שמח שאת כאן." הוא חייך ולגם מהקפה.

"תודה," אמרתי. "אז אתה שוטר כאן?" שאלתי, אף שזה היה ברור מאליו, רק כדי להמשיך בשיחה.

"כן," הוא אמר.

"בדרך להתמנות למפקד המשטרה," התערבה מגי, "בדיוק כמו אביו לפניו." היא קרצה, והלכה לשולחן הסמוך לדלפק שם ישבנו בהפסקות.

טראויס זקף את גבותיו וחייך. "נראה," אמר, אבל לא היה נראה שיש לו ספקות. חייכתי אליו והוא חייך בחזרה. לא הזכרתי שאן סיפרה לי על אביו, ששיערת שישמו היה קונור הייל. חשבתי שזה יישמע מוזר אם ייודע לו שכבר חקרתי על המשפחה שלו. או לפחות בנוגע לטרגדיה שקרתה להם.

"איפה את גרה?" שאל.

"אוה, ממש על האגם," עניתי. "רוקוול ליינ."

"באחד הבתים של ג'ורג' קוניק?"

הנהנתי.

"טוב, ברי, אשמח לעשות לך סיבוב באגם אם זה יעניין אותך." עיניו בצבע הוויסקי סקרו אותי.

חייכתי ובחנתי אותו. הוא היה יפה תואר, לא היה שום ספק בכך. הייתי די בטוחה שהוא מזמין אותי לדייט ולא סתם שואל מתוך אדיבות. אבל דייט לא היה הרעיון הטוב ביותר כרגע. "מצטערת, טראויס, הדברים קצת מסובכים אצלי עכשיו..."

הוא בחן אותי כמה שניות ואני הסמקתי מול מבטו. "אני בחור פשוט, ברי." הוא קרץ.

צחקתי והייתי אסירת תודה על כך ששבר את המתח. פיטפטנו, הוא סיים את הקפה שלו ואני המשכתי למלא את צנצנות התבלינים שעל הדלפק ולנקות מסביב. נורם יצא מהמטבח כשטראויס קם לעזוב. "אתה מפלרטט עם המלצרית החדשה שלי?" נהם נורם. "אני חייב," ענה טראויס. "לא ברור למה, אבל מגי עדיין לא מוכנה לוותר על זקן חמוץ כמוך בשבילי." טראויס קרץ אל מגי שניגבה שולחן ליד הדלפק. "אבל בסוף היא

תשתכנע. אני ממשיך לקוות." נורם נחר ואז ניגב את ידיו בסניר מוכתם בשמן שכיסה את כרסו. "היא באה הביתה לזה כל לילה," הוא אמר והצביע על עצמו. "מה יכול להיות לה אצלך?"

טראוויס ציחקק, וכשפנה לצאת קרא למגי, "תבואי אליי כשיימאס לך מהגולם הזועף הזה."

מגי צחקה, הנידה את תלתליה שהתערבבו בהם שיערות שיבה, ונורם נהם בדרך חזרה למטבח. כשהגיע לדלת, טראוויס הסתובב אליי ואמר, "ההצעה שלי עומדת בעינה, ברי."

חייכתי אליו כשסגר את הדלת אחריו.

"תיזהרי ממנו," אמרה לי מגי, "הבחור הזה יקסים אותך, ומהר מאוד תמצאי את עצמך עירומה איתו." אבל היא חייכה כשאמרה את זה.

צחקתי והנדתי בראשי בזמן שהסתכלתי החוצה. ראיתי את טראוויס הייל נכנס לניידת שלו ונעלם בפינת הרחוב.

באותו ערב רכבתי שוב על אופניי במורד בריאר רוד, ואספתי אוכמניות מהשיחים שלאורך הכביש. כשהשקית שלי הייתה מלאה וקצות האצבעות שלי מוכתמים בסגול כהה, פניתי לחזור הביתה. בדרך חזרה עצרתי וישבתי על האופניים בצד הדרך המאובקת מול ביתו של ארצ'ר, והתבוננתי בגדר מולי בלי שום סיבה מיוחדת — לא משהו שיכולתי להסביר לעצמי בכל אופן. אחרי כמה רגעים התחלתי לפדל הביתה.

בלילה חלמתי שאני שוכבת על גדת האגם. הרגשתי חול מתחת לגופי העירום, הגרגרים נשכו את בשרי בעודי מתנועעת כנגדו, וחשתי את משקלו הנעים של גבר מעליי. לא היו פחד או מצוקה — רציתי שהוא יהיה שם. מים שטפו את רגליי כמו משי קר וחלק וליטפו את עורי, מרגיעים את העקצוץ של החול המשפשף.

התעוררתי באימה, פטמותי זקורות עד כאב מתחת לגופייה, והדופק שלי הולם בחוזקה בין רגליי. הסתובבתי והתהפכתי עד שלבסוף נרדמתי מתישהו סמוך לעלות השחר.

ברי

היה לי יום חופשי מהדיינר. כשהתעוררתי והצצתי בשעון השעה הייתה שמונה ושבע עשרה דקות. התפלאתי. לא ישנתי כך חודשים רבים, אבל הנחתי שזה היה צפוי לאור זה שבקושי ישנתי בלילה הקודם. התיישבתי לאט והחדר נכנס לפוקוס. הרגשתי כבדה ומבולבלת כשקמתי מהמיטה. הייתי אפופת שינה ומחשבותיי רק החלו להתבהר כאשר שמעתי קול מבחוץ. זה היה רק ענף שנשבר או מנוע סירה שהופעל במרחק, אבל אבל מוחי נאחז בו והעיף אותי ישר אל סיוט בהקיץ. קפאתי, אימה לפתה את שריריי ומוחי זעק. הסתכלתי החוצה מהחלון הקטן בדלת שהפרידה ביני ובין אבא. הוא ראה אותי בזווית העין וסימן לי שוב ושוב להתחבא, בעוד הגבר צורח עליו שיוריד את הידיים. אבא שלי לא היה יכול לשמוע אותו, וידיו המשיכו לנוע רק בשבילי. גופי נרתע כשהאקדח התפוצץ. צעקתי וידי מיהרה לכסות את פי כדי לחסום את הצעקה, מיד כאשר נתקלתי בקצה של תיבה ונפלתי לאחור אחוזת הלם ואימה. אספתי את רגליי מתחתיי, וניסיתי להתכווץ ככל האפשר. לא היה לי אז טלפון. עיניי תרו בחדר אחר משהו שאוכל להסתתר מאחוריו, משהו שאוכל לזחול אליו. ואז הדלת נפתחה.

חזרתי למציאות והעולם סביבי התבהר, וחשתי שאני אוחזת בכוח את כיסוי המיטה. פלטתי נשימה חנוקה ועמדתי רועדת במקום ואז רצתי לאסלה בדיוק בזמן. *הו אלוהים, אני לא יכולה לעשות את זה לעד.* זה חייב להיפסק. *אל תכבי, לא, לא, אל תכבי.* פיבי התיישבה לידי על הרצפה ונהמה בשקט.

אחרי כמה דקות השתלטתי על עצמי. "זה בסדר, ילדה," אמרתי וליטפתי את ראשה של פיבי בתנועה מרגיעה. בשבילה, אבל גם בשבילי.

יצאתי מהמקלחת וכעבור עשרים דקות לבשתי בגד ים, מכנסיים קצרים וגופייה כחולה. הרגשתי קצת יותר טוב. נשמתי נשימה עמוקה, עצמתי את עיניי והתעשתתי. הייתי בסדר.

אחרי ארוחת בוקר מהירה נעלתי את הסנדלים, לקחתי את הספר שלי ומגבת, קראתי

לפיבי ויצאתי החוצה אל האוויר החם והערפילי מעט. יתושים כבר זימזמו סביבי וצפרדע קירקה בקרבת מקום.

נשמתי עמוק את האוויר הצלול, ריח האורנים ומי האגם הרעננים מילא את הריאות שלי. טיפסתי על האופניים שלי, פיבי ישבה בסל מלפנים, ואז יכולתי לנשום.

שוב נסעתי במורד בריאר רוד וישבתי בחוף הקטן שבו ישבתי כמה ימים קודם לכן. שקעתי בספר, בלי משים הגעתי לסופו, ושעתיים חלפו להן. קמתי והתמתחתי, הסתכלתי אל האגם השקט, והצלתי על עיני מפני השמש כדי לראות את הגדה השנייה, שבה סירות וגולשי סקי מים נעו במים.

בזמן שקיפלתי את המגבת חשבתי שהיה לי מזל גדול להגיע לצד הזה של האגם. השקט והשלווה הם בדיוק מה שנחוצך לי.

שמתי את פיבי חזרה בסל ודחפתי את האופניים בעלייה הקטנה אל הכביש, ונסעתי לאט חזרה לעבר הבית של ארצ'ר הייל.

עצרתי בצד. משאית דואר עברה על פניי והנהג נופף לעברי. גלגליה העיפו אבק לכיווני, ואני השתעלתי ונופפתי בידי כדי לסלק את האוויר החולי כשחזרתי לרכוב בכביש. נסעתי עוד כמאה מטר ואז עצרתי ושוב התבוננתי בגדר. היום, בגלל זווית השמש, הבחנתי בריבועים בהירים על העץ, כאילו פעם נתלו שם שלטים, ואחר כך סולקו.

פניתי והמשכתי בניסיעה, ואז הבחנתי שהשער פתוח במקצת. עצרתי והסתכלתי כמה שניות. הדוור ודאי הביא משהו לכאן והשאיר אותו פתוח.

השענתי את האופניים על הגדר ודחפתי את השער עוד קצת ואז הצצתי פנימה. נשימתי נעתקה מול שביל האבן היפהפה שהוביל אל בית האבן הלבן, שהיה במרחק של כמאה מטרים מהמקום שבו עמדתי. לא יודעת למה בדיוק ציפיתי, אבל זה לא היה זה. הכול היה נקי ומסודר ומטופח. מימין לשביל היו כמה עצים וביניהם מדשאה קטנה בצבע ירוק אזמרגד שכוסחה לאחרונה. ומשמאל פרחו גינה קטנה בתוך משטחי עץ. התכוונתי לצאת והתחלתי לסגור את השער, כשפיבי קפצה מהסל שלה ועברה דרך הפתח הצר.

“שיט, נפלט לי.” פיבי!

פתחתי עוד קצת את השער ושוב הצצתי פנימה. פיבי עמדה ליד השביל, הסתכלה לעברי והתנשפה.

“כלבה רעה, לחשתי.” בואי הנה מיד!

פיבי הסתכלה אליי, הסתובבה והתקדמה עוד קצת פנימה. נאנקתי. טוב, לכל הרווחות! עברתי דרך השער, השארתי אותו פתוח קצת מאחוריי, והמשכתי לקרוא לפיבי שכנראה חשבה שאני יכולה לנשק לה בתחת, עד כדי כך היא הקשיבה לי.

ככל שהתקרבותי, נתגלה מולי פטיו עשוי אבן ושביל שהקיף את הבית משני צדיו, מקושט באדניות שופעות צמחים.

עיניי סקרו את החצר ושמעתי קול חבטה עזה מדי כמה שניות. מישהו כרת עצים? זה מה ששמעתי?

פיבי הסתובבה סביב הבית ונעלמה.

הייתי את ראשי, הקשבתי לקולות ואיזנתי את משקל גופי מרגל לרגל. מה לעשות? לא יכולתי להשאיר את פיבי כאן. לא יכולתי לחזור לשער ולצעוק לארצ'ר שייצא — הוא לא היה יכול לשמוע.

הייתי צריכה לחפש אותה. ארצ'ר היה שם. אני לא בחורה שמכניסה את עצמה ככה סתם למצבים מסוכנים. ובכל זאת — הסכנה מצאה אותי בעבר. כניסה לשטח לא מוכר לא הייתה משהו שמשך אותי במיוחד. לעזאזל עם הכלבה הלא ממושמעת הזאת. אבל כשעמדתי שם וניסיתי לאזור אומץ כדי ללכת בעקבות פיבי, חשבתי על ארצ'ר. האינסטינקטים שלי אמרו לי שהוא בטוח. בוודאי יש משמעות לכך. האם בגלל אותו אדם מרושע אני אמשיך להטיל ספק באינסטינקטים שלי עד סוף חיי? חשבתי על השיער שסמר על זרועותיי ברגע ששמעתי את הצלצול בדלת הקדמית שלנו בלילה ההוא. משהו בתוכי ידע, אבל כשעמדתי כאן משהו בתוכי שידר לי שאני לא בסכנה. רגליי נעו קדימה. התקדמתי לאט בשבילי, נשמתי את ריחם החריף של שרף העצים והדשא הקצור, והמשכתי לקרוא בשקט לפיבי.

הלכתי בשביל האבן סביב הבית, ועקבתי בידי אחרי העץ הצבוע. הצצתי אל מאחורי הבית ושם הוא היה, גבו החשוף מופנה אליי בעודו מניף גרזן מעל ראשו, שרירי הגב שלו מתגמשים כשהוריד את הגרזן, מבקע בול עץ ישר באמצע כך ששלושה חלקים התעופפו ונחתו על הארץ.

הוא התכופף, הרים אותם והניח אותם בערימה מסודרת שהייתה מתחת לעץ, על ברזנט גדול.

כשהוא הסתובב אל גזע העץ שעליו חטב את החלקים הקטנים יותר, הוא ראה אותי, נדהם ואז קפא. שנינו עמדנו והסתכלנו זה בזה, פי פעור קצת ועינינו פקוחות לרווחה. ציפור צייצה בקרבת מקום וציוץ תשובה הדהד בין העצים.

סגרתי את פי וחייכתי, אבל ארצ'ר נשאר במקומו עוד כמה שניות, ואז עיניו סרקו אותי במהירות והביטו בי בחשדנות. עיניי סקרו אותו, את החזה המפוסל, שרירי הזרועות החלקים ושרירי הבטן המרשימים שלו. מעולם לא ראיתי גבר מושלם כל כך, והנה הוא עומד ממש מולי. שיערתי שגם לאנשים מתבודדים ומוזרים יכול להיות גוף יוצא מן הכלל. יפה לו.

הוא לבש מה שנראה כמכנסי חאקי גזורים בברכיים, וקשורים במותניים ב... חבל?

מעניין. עיניי נעו מטה אל נעלי העבודה שלו וחזרה אל פניו. הוא היטה את ראשו הצידה בזמן שבחנו זה את זה, אבל הבעת פניו נשארה כשהייתה — זהירה.

הזקן שלו היה פרוע כפי שהיה בפעם הראשונה שראיתי אותו. נראה כי החיבה שלו לדשא קצור לא נגעה לשיער הפנים שלו, והוא ללא ספק היה זקוק לטיפול יסודי. הזקן היה ארוך מאוד, והוא ודאי גידל אותו כבר זמן — שנים, ככל הנראה.

כחכחתי בגרוני. "היי." חייכתי והתקרבתי קצת כדי שיוכל לקרוא את שפתיי. "מצטער, אה, להפריע לך. הכלבה שלי ברחת לכאן. קראתי לה, אבל היא לא חזרה." הסתכלתי סביב. לא היה זכר לפיבי.

ארצ'ר סילק את שיערו הארוך מעל עיניו ומצחו התקמט לנוכח דבריי. הוא הסתובב, הרים את הגרון ונעץ אותו בגזע העץ, ואז והסתובב חזרה אליי. בלעתי גוש בגרון. פתאום, כדור פרווה קטן ולבן זינק מבין העצים ודידה לעבר ארצ'ר, התיישב לרגליו והתנשף.

ארצ'ר הסתכל למטה אל פיבי ואז התכופף וליטף את ראשה. פיבי ליקקה את ידו במרץ, מייבבת לעוד כשהוא משך את היד וקם. *בוגדת קטנה*.

"זאת היא," אמרתי את המובן מאליו. הוא המשיך לנעוץ מבט.

"אה, אז הבית שלך," נופפתי בידי והצבעתי על החווה, "ממש יפה." הוא המשיך לנעוץ בי מבט. לבסוף הטיתי את ראשי. "אתה זוכר אותי? מהעיר? חטיפי השוקולד?" הוא המשיך לנעוץ מבט.

אלוהים, הייתי חייבת ללכת משם. כחכחתי בגרוני. "פיבי," קראתי. "בואי הנה, ילדה." פיבי הסתכלה אליי, עדיין יושבת לרגלי ארצ'ר. העברתי את מבטי בין פיבי לארצ'ר. "אתה מבין אותי? את מה שאני אומרת?" שאלתי. נראה כי דבריי משכו קצת את תשומת לבו. הוא הביט בי רגע, ואז שירבב את שפתיו ונשף, כאילו הגיע לכדי החלטה. הוא עקף אותי והחל ללכת לעבר ביתו, ופיבי בעקבותיו. הסתובבתי והסתכלתי בו מבולבלת, ואז הוא הסתובב, הביט בי וסימן לי בידו לבוא אחריו. שיערתי שהוא מלווה אותי חזרה לשער. מיהרתי אחריו, כמעט רצתי כדי לעמוד בקצב הפסיעות הארוכות שלו. הבוגדת הקטנה הידועה בשם פיבי נצמדה אל ארצ'ר כל הזמן, אבל הסתובבה מדי פעם כדי לוודא שאני באה אחריה ונהמה בהתרגשות.

כשהגעתי למקום שבו הוא חיכה לי אמרתי, "אתה לא איזה רוצח סדרתי בגרון או משהו כזה, נכון?" זו היתה בדיחה, כמובן, אבל עלה בדעתי שאם אצעק, איש לא ישמע אותי. *"תסמכי על האינסטינקטים שלך, בוי,"* הזכרתי לעצמי.

ארצ'ר הייל זקף את גבותיו והצביע על המורד הקטן שם השאיר את הגרון, תקוע בגזע העץ. הסתכלתי לשם וחזרה אליו. "נכון," לחשתי, "רוצח סדרתי בגרון לא יכול לפעול בלי הגרון שלו."

אותו חצי חיוך זעיר שראיתי במגרש החניה של בית המרקחת החליט עבורי. הלכתי את הצעדים האחרונים עד הכניסה לביתו. הוא פתח את הדלת ואני התנשפתי כאשר הסתכלתי פנימה וראיתי אח גדולה עשויה לבנים, וסביבה כונוניות מלאות ספרים בכריכות קשות ורכות. התחלתי להתקדם לעברם כמו רובוט אטום ואוהב ספרים, אבל חשתי בידו של ארצ'ר על זרועי ועצרתי. הוא הרים אצבע וסימן לי שיחזור מיד, ולאחר מכן נכנס פנימה. כאשר חזר כעבור כמה שניות היה לו פנקס ביד והוא כתב עליו משהו. חיכיתי, והוא מסר לי דף שעליו נכתב באותיות גדולות:

כן, אני מבין אותך.

האם יש עוד משהו שאת צריכה?

מבטי זינק אל עיניו ופי החל להיפתח כדי להשיב, אבל סגרתי אותו לפני שעניתי שאלה די גסה, אגב. אבל באמת, האם רציתי עוד משהו? לעסתי את שפתי לרגע והעברתי משקל מרגל לרגל, בזמן שהוא עמד וצפה בי, וחיכה לתשובה. ההבעה על פניו הייתה זהירה וחששנית, כאילו לא היה לו מושג אם אני הולכת לענות לו או לנשוך אותו, והוא היה מוכן לשני הדברים.

"אה, אני פשוט, הרגשתי לא נעים עם מה שקרה. לא ידעתי שאתה לא... מדבר, ורציתי שתבין שזה לא היה בכוונה, מה שאמרתי... אני רק... אני חדשה בעיר וגם..." ובכן, זה ממש הלך טוב. ג'וזו. "אתה רוצה פיצה או משהו?" פלטתי ועיניי התרחבו. לא ממש החלטתי ללכת לשם, רק הסתכלתי אליו בתקווה.

הוא הסתכל בי כאילו הייתי שאלה בחשבון שהוא לא הצליח לפתור. הוא קימט את מצחו, קירב את העט לפנקס, וכל אותו זמן מבטו לא מש מעיניי. לבסוף הביט למטה כשכתב ואז הראה לי את הדף:

לא.

לא יכולתי לעצור את הצחוק שפרץ ממני. הוא לא חיך, רק המשיך להסתכל בי בזהירות. הצחוק שלי נעלם. לחשתי, "לא?"

הבעה קצרה של מבוכה עברה על פניו בזמן שהסתכל עליי, והוא לקח את פנקסו וכתב משהו. כשהרים אותו, רק הוסיף מילה מתחת לראשונה:

לא,

תודה.

התנשפתי וחשתי שפניי בוערות. "בסדר. אני מבינה. טוב, שוב, סליחה על אי-ההבנה במגרש החניה. וגם... מצטערת שהתפרצתי פנימה היום... שהכלבה שלי..." הרמתי את פיבי בזרועותיי. "היה נעים לפגוש אותך. ואגב, לא הצגנו את עצמנו. אני יודעת את שמך, ואני ברי. ברי פרסקוט. ואני אלך עכשיו." הרמתי אגודלי אל מעבר לכתפי והלכתי אחורה, פניתי במהירות וצעדתי במרץ בשביל לעבר השער. שמעתי את צעדיו מאחוריי

מתרחקים בכיוון ההפוך, חזרה אל העצים שלו, כנראה.

יצאתי מהשער, אבל לא סגרתי אותו לגמרי. עמדתי בצד השני, ידיי עדיין על העץ החם. טוב, זה היה מוזר. ומביך. מה חשבתי לעצמי כשהזמנתי אותו לאכול איתי פיצה? הסתכלתי אל השמיים, הנחתי יד על המצח ועיוויתי את פניי.

עמדתי שם וחשבתי על זה, ומשהו עלה בדעתי. התכוונתי לשאול את ארצ'ר אם הוא יודע את שפת הסימנים, אבל הייתי כל כך מגושמת ושכחתי. ואז הוא הביא את הפנקס המטופש שלו. והתברר לי כי ארצ'ר הייל לא הסתכל לרגע בשפתיי כאשר דיברתי. הוא הסתכל בעיניי.

הסתובבתי ונכנסתי שוב פנימה, פניתי אל ערימת העצים שמאחורי הבית, פיבי עדיין בזרועותיי.

הוא עמד שם והחזיק את הגרזן בידו, בול עץ ניצב על הגזע הישן, אבל הוא לא הניף את הגרזן. הוא הסתכל בו, עווית קטנה על פניו, ונראה שקוע במחשבות. כשראה אותי, הבזיקה על פניו הבעת הפתעה לפני שחזר לעיניו אותו קורטוב של חשדנות. כשפיבי ראתה אותו, היא התחילה לנהום ולהתנשף שוב.

"אתה לא חירש," אמרתי. "אתה שומע טוב מאוד."

הוא נשאר דומם לרגע, ואז נעץ את הגרזן בגזע העץ, עבר על פניי והסתכל אחורה בדיוק כפי שעשה בפעם הראשונה, מסמן לי לבוא אחריו. עשיתי זאת.

הוא נכנס פנימה וחזר עם אותו פנקס ואותו עט ביד.

אחרי רגע, הרים את הפנקס:

לא אמרתי לך שאני חירש.

השתהיתי. "לא. לא אמרת," אמרתי ברכות. "אבל האם אתה יכול לדבר?"

הוא הסתכל בי ואז כתב בפנקס חצי דקה והראה לי אותו:

אני יכול לדבר. אני פשוט אוהב להשוויץ בכתב היד שלי.

בהיתי במילים, ניסיתי לעכל את משמעותן, ואז קימטתי את מצחי והסתכלתי בו. "זו אמורה להיות בדיחה?" שאלתי, עדיין זועפת.

הוא זקף את גבותיו.

"בסדר," אמרתי והטיתי את ראשי, "טוב, אולי אתה צריך לעבוד על זה עוד קצת."

עמדנו שם והסתכלנו זה בזו כמה שניות. לאחר מכן הוא נאנח בכבדות וכתב בפנקס: האם יש עוד משהו שאת רוצה?

הסתכלתי אליו. "אני יודעת את שפת הסימנים," אמרתי. "אני יכולה ללמד אותך.

כלומר, לא יצא לך להשוויץ בכתב היד שלך, חה חה, אבל זאת דרך תקשורת מהירה יותר." חייכתי, בתקווה שגם הוא יחייך. האם חייך? האם הוא מסוגל לחייך?

הוא הביט בי כמה שניות, הניח את הפנקס והעט על הרצפה לידו, הזדקף, הרים את

ידיו, וסימן לי, אני כבר יודע את שפת

הסימנים.

נדהמתי לרגע, וגוש עלה בגרוני. איש לא סימן לי במשך למעלה משישה חודשים, וחשתי בנוכחותו של אבי כאן ועכשיו. "הו", התנשפתי, ודיברתי בקול כי החזקתי את פיבי וידיי היו תפוסות. "בסדר. בטח ככה דיברת עם הדוד שלך". הוא הזדעף, כנראה תהה איך אני בכלל יודעת על דודו, אבל הוא לא שאל. לבסוף סימן, לא.

שוב שתיקה.

פלטתי נשיפה. "טוב, אני יודעת שזה נשמע טיפשי, אבל חשבתי שאולי נוכל להיות... ידידים." משכתי בכתפיי ופלטתי צחוק של מבוכה. ארצ'ר צמצם שוב את עיניו אבל רק הביט בי, ולא כתב כלום.

העברתי את מבטי ממנו אל הפנקס, אבל כשהיה ברור שהוא לא הולך "לומר" שום דבר, לחשתי, "כל אחד צריך חברים." "כל אחד צריך חברים? באמת, כרי. אלוהים, את נשמעת פתטית.

הוא המשיך להביט בי.

נאנחתי. שוב הרגשתי נבוכה, אבל גם מאוכזבת. "טוב, איך שאתה רוצה. אני הולכת." באמת, למה הייתי מאוכזבת? טראויס צדק — הבחור הזה לא מגיב לשיחה סתמית.

הוא הביט בי בלי לזוז, עיניו העמוקות בצבע הוויסקי רשפו לעברי כשהתחלתי להתרחק. רציתי לסלק את כל השיער המוזנח מעל פניו ולהיפטר מהזקן כדי שאוכל באמת לראות איך הוא נראה. תיארתי לעצמי שפנים נאות מסתרות מתחת לכל השיער הפרוע הזה. נאנחתי בכבדות. "טוב. אז אני באמת הולכת..." פשוט תסתמי כבר ולכי. ברור שהאיש הזה לא רוצה שום קשר איתך.

הרגשתי איך עיניו המשיכו לעקוב אחריי כשהסתובבתי והלכתי בשביל ויצאתי מהשער, הפעם טרקתי אותו אחריי. נשענתי עליו לרגע, גירדתי בלי משים מתחת לסנטר של פיבי ותהיתי מה לא בסדר איתי. מה היה הטעם בכל זה? למה לא לקחתי פשוט את הכלבה שלי והסתלקתי?

"כלבה דפוקה," אמרתי לפיבי, עדיין מגרדת אותה. היא ליקקה את פניי ונהמה קלות. צחקתי ונשקתי לה חזרה.

כשעליתי על האופניים והתחלתי להתרחק, שמעתי שוב את קול חיתוך העצים.

לחצי לרכישת הספר